

Sygn. akt IV CNP 88/10

POSTANOWIENIE

Dnia 20 stycznia 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Marek Sychowicz

w sprawie ze skargi powoda
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia
Sądu Okręgowego
z dnia 2 czerwca 2009 r.,
w sprawie z powództwa J. J.
przeciwko Skarbowi Państwa - Sądowi Rejonowemu w G., Sądowi Okręgowemu w
G. i Prokuraturze Rejonowej
w G.
w przedmiocie zwolnienia od kosztów sądowych i ustanowienie pełnomocnika
z urzędu,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 20 stycznia 2011 r.,

odrzuca skargę;

nie obciąża skarżącego kosztami postępowania w sprawie.

Uzasadnienie

J. J. w dniu 1 czerwca 2010 r. wniósł skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia Sądu Okręgowego z dnia 2 czerwca 2009 r., którym oddalone zostało zażalenie na postanowienie Sądu Rejonowego w G. z dnia 20 stycznia 2009 r., oddalające wniosek o zwolnienie od kosztów sądowych i ustanowienie pełnomocnika z urzędu. Podstawą skargi jest naruszenie przepisów postępowania - art. 102 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. Nr 167, poz. 1398 ze zm.) i art. 117 k.p.c. Skarżący wskazał, że wydanie zaskarżonego orzeczenia spowodowało szkodę niemajątkową (określoną przez niego na kwotę 70.000 zł) w postaci krzywdy, albowiem spowodowało cierpienia moralne związane z poczuciem dyskryminacji ze względu na fakt bycia osadzonym w areszcie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Stosownie do art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c. skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenie powinna zawierać uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie orzeczenia, którego skarga dotyczy. Szkodą tą może być także szkoda niemajątkowa, gdyż uzależniając dopuszczalność skargi od wyrządzenia szkody ustawa (art. 424¹ § 1 k.p.c.) nie zastrzega, że ma to być wyłącznie szkoda majątkowa (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 marca 2008 r., III CNP 10/08, OSNC-ZD 2009, nr A, poz. 3). Szkodą taką może jednakże być tylko taka szkoda, której naprawienia można skutecznie domagać się. W obowiązującym stanie prawnym zadośćuczynienie pieniężne za doznaną krzywdę może być przyznane jedynie w wypadkach wskazanych w ustawie. Poza takimi wypadkami przewidzianymi w przepisach szczególnych (np. w ustawie o prawie autorskim i prawach pokrewnych, w ustawie o zakładach opieki zdrowotnej), kodeks cywilny dopuszcza przyznanie zadośćuczynienia pieniężnego jedynie w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia (art. 445 § 1 w zw. z art. 444 § 1), w wypadku pozbawienia wolności oraz w wypadku skłonienia za pomocą podstępny, gwałtu lub nadużycia stosunku zależności do poddania się czynowi nierządnyemu (art. 445

§ 2 w zw. z § 1) oraz w razie naruszenia dobra osobistego (art. 24 § 1 zd. trzecie i art. 448). Przewidziane w art. 417² k.c. naprawienie szkody wyrządzonej na osobie przez przyznanie zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę obejmuje jedynie przypadki zgodnego z prawem wykonywania władzy publicznej i krzywdy, za wyrządzenie której przysługuje zadośćuczynienie według innych przepisów kodeksu. W obowiązującym stanie prawnym nie ma podstawy do przyznania zadośćuczynienia pieniężnego za doznanie krzywdy w postaci cierpień moralnych. Wskazanie przez skarżącego na cierpienia moralne, jako źródło krzywdy stanowiącej szkodę spowodowaną przez wydanie zaskarżonego orzeczenia nie stanowi więc wymaganego przez art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c. uprawdopodobnienia wyrządzenia szkody spowodowanej przez wydanie tego orzeczenia.

Skargę, jako nie spełniającą wymagania określonego w art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c., należało zatem odrzucić (art. 424⁸ § 1 k.p.c.).

Ze względu na sytuację osobistą i majątkową skarżącego, korzystającego ze zwolnienia od kosztów sądowych w sprawie, na podstawie art. 102 k.p.c. nie obciążono go kosztami postępowania.